

The Holy See

PAPA FRANJO

**KATEHEZA SVETOG OCA
PRIPREMLJENA ZA OPĆU AUDIJENCIJU 26. OŽUJKA 2025.**

Srijeda, 26. ožujka 2025.

[Multimedia]

Ciklus Katehezâ – Jubilej 2025. Isus Krist naša nada. II. Isusov život. Susreti. 2. *Samarijanka* „Daj mi piti!“ (Iv 4, 7)

Draga braćo i sestre,

nakon što smo razmišljali o Isusovu susretu s Nikodemom, koji je išao tražiti Isusa, danas ćemo razmišljati o onim trenucima u kojima se čini da nas je čekao upravo tamo, na tom životnom raskrižju. To su susreti koji nas iznenade i isprva smo možda i malo nepovjerljivi: pokušavamo biti mudri i razumjeti što se događa.

To je, vjerojatno, bilo i iskustvo Samarijanke, o kojoj se govori u četvrtom poglavlju Ivanova Evanđelja (usp. 4, 5-26). Ona nije očekivala da će u podne zateći nekoga na zdencu; štoviše, upravo se i nadala da tamo neće nikoga biti. Dolazi, naime, zahvatiti vode iz bunara u neobično vrijeme, kad je velika sparina. Možda se ova žena srami svog života, možda se osjećala osuđenom, neshvaćenom, pa se zato izolirala, prekinula odnose sa svima.

Da bi stigao u Galileju iz Judeje, Isus je mogao izabrati neki drugi put koji ne vodi kroz Samariju. Bilo bi to još sigurnije, imajući u vidu napete odnose između Židova i Samarijanaca. No, on želi baš tuda proći i staje kod toga zdenca baš u taj čas! Isus nas čeka i daje da ga nađemo upravo kad mislimo da za nas više nema nade. Zdenac je na drevnom Bliskom istoku mjesto susreta, gdje se ponekad dogovaraju brakovi, to je mjesto sklapanja zaruka. Isus želi pomoći toj ženi da

shvati gdje da traži pravi odgovor na svoju želju da bude voljena.

Tema želje temeljna je za razumijevanje ovog susreta. Isus prvi izražava svoju želju: „Daj mi piti!“ (r. 10). Da bi započeo dijalog, Isus se pokazuje slabim, tako da se druga osoba ne osjeća nelagodno, da se ne uplaši. Žeđ je često, pa i u Bibliji, slika želje. Ali ovdje Isus prije svega žeđa za spasenjem te žene. „Onaj tko je tražio da pije“, kaže sveti Augustin, „bio je žedan vjere te žene“. [1]

Dok je Nikodem došao Isusu obnoć, ovdje Isus susreće Samarijanku u podne, u vrijeme najvećeg danjeg svjetla. To je, naime, trenutak objave. Isus joj se objavljuje kao Mesija i usto baca svjetlo na njezin život. Pomaže joj da svoju životnu priču, koja je komplicirana i bolna, sagleda iz novog kuta: imala je pet muževa i sada je sa šestim koji joj nije muž. Broj šest nije slučajna, već obično označava nesavršenost. Možda je to aluzija na sedmog zaručnika, onoga koji će konačno moći zadovoljiti želju te žene da bude istinski voljena. A taj zaručnik može biti samo Isus.

Shvativši da Isus poznaje njezin život, žena skreće razgovor na vjersko pitanje koje je dijelilo Židove i Samarijance. To se ponekad događa i nama dok molimo: u trenutku kad Bog dotiče naš život s njegovim problemima, ponekad zalutamo u razmišljanja koja nam daju iluziju uspješne molitve. Podižemo, zapravo, zaštitne barijere. Ali Gospodin je uvijek veći i toj Samarijanki, s kojom prema tadašnjim uvriježenim pravilima ophođenja nije trebao ni razgovarati, daje najvišu objavu: govori joj o Ocu, kojem se valja klanjati u duhu i istini. A kad ona, ponovno iznenađena, primijeti da je u vezi tih stvari bolje čekati Mesiju, On joj kaže: „Ja sam, ja koji s tobom govorim!“ (r. 26). To je poput izjave ljubavi: ja sam Onaj kojeg čekaš; Onaj koji konačno može odgovoriti na tvoju želju da budeš voljena.

Tada žena otrča pozvati ljude iz sela, jer upravo iz iskustva osjećaja voljenosti proizlazi poslanje. I kakav je navještaj mogla donijeti ako ne svoje iskustvo da je shvaćena, prihvaćena, da joj je oprošteno? To je slika koja bi nas trebala potaknuti na razmišljanje o traženju novih načina evangelizacije.

Baš poput zaljubljene osobe, Samarijanka zaboravlja svoj krčag pred Isusovim nogama. Težina tog krčaga na njezinoj glavi, svaki put kad bi se vratila kući, podsjećala ju je na njezino stanje, njezin mukotrpan život. Ali sad je krčag odložen Isusu pred noge. Prošlost više nije teret; ona se pomirila s Bogom. Tako je i s nama: da bismo išli i naviještali evanđelje, najprije trebamo odložiti teret i breme svoje povijesti Gospodinu pred noge, predati njemu težinu naše prošlosti. Samo pomireni ljudi mogu biti nositelji evanđelja.

Draga braćo i sestre, ne gubimo nadu! Čak i ako se naša povijest čini teškom, kompliciranom, možda čak i uništenom, uvijek imamo mogućnost predati je Bogu i na svom životnom putu krenuti ispočetka. Bog je milosrđe i uvijek nas čeka!

[1] *Homilija* 15,11.